12 ПОБАЧЕНЬ на Різдво

АДВЕНТ-РОМАНС

Рубі Вінтер

РУБІ ВІНТЕР

Дванадцять побачень на Різдво

The Twelve Dates of Christmas

Переклад з англійської

Переклад українською виконано за допомогою Claude (Anthropic), за єдиним глосарієм імен і термінів на всю книгу, з автоматичною перевіркою кожного розділу.

Редагування: редактор Otherwords.

Оригінал: The Twelve Dates of Christmas, Ruby Winter.

Права на оригінальний твір належать авторці та видавцю оригіналу. Цей переклад неофіційний і призначений для особистого читання.

Otherwords, 2026. otherwords.site

Розділ 1. Шістнадцять днів до Різдва

Ніщо так швидко не вганяє в різдвяний настрій перевтомлену, зациклену на досягненнях зіллениалку, як розрив стосунків, примусова відпустка і пляма від глінтвейну на її новісінькому светрі з екологічно відповідально виробленого кашеміру.

Я в літаку на Лондон, затиснута між корпоративним типом у дешевому костюмі, який розсівся на півсалону, і студентом, від якого тхне травою і який удає, що читає Достоєвського. Кількома рядами попереду досі порожнє місце, де має сидіти моя найкраща подруга Медді. Вона наполягла, щоб я йшла з нашої квартири, поки вона ще кидала до валізи якісь останні дрібниці, і за цілу годину не відповіла на жодне повідомлення.

У жінки позаду мене на черевиках дзвіночки, а чоловік, що проминув мене дорогою до свого місця, вилив на себе дозу парфумів мого колишнього, придатну хіба що для бойових дій. З-за спинки переді мною визирає дошкільня зі стрижкою як у ляльки Чакі й упертою соплею в носі, що висить на волосині, витріщається на мене, а чоловік у вболівальницькому причандаллі «Янкіс» по той бік проходу притягнув із кіоску в терміналі салат «Цезар» з собою. Сподіваюся, він з'їсть його швидко, бо єдине, що гірше за запах салату «Цезар» у тісній металевій трубі, це запах *теплого* салату «Цезар» у тісній металевій трубі.

Я хороша людина. Я загалом люблю людей. Я перу речі, перш ніж віднести їх у секонд-хенд. У бібліотечні книжки, які повертаю, я вкладаю гарні закладки, намальовані аквареллю

від руки, і ніколи не розчавлюю павучків-стрибунців, які, здається, обожнюють підвіконня моєї квартири на четвертому поверсі без ліфта. Але оце? Я й так принципово ненавиджу все, що стосується авіації, а ця конкретна порція людського супу тисне на всі мої найчутливіші кнопки найгіршим із можливих способів.

Рейс, мабуть, забитий під зав'язку, бо стюардеса з голосом Емми Томпсон оголошує, що передні багажні полиці заповнені, і благає пасажирів класти менші речі під сидіння. Звісно, ніхто цього не робить.

Коли я дістаю телефон, щоб увімкнути режим польоту, серце падає мені в живіт.

Три пропущені дзвінки і повідомлення від Медді.

Еві, мені так шкода! Я не встигаю на рейс, подзвони, коли приземлишся, люблю тебе

О боже, ні.

Ця поїздка була не моєю ідеєю. Я погодилася лише тому, що Медді наполягала: мені треба перезавантажитися після низки невдач, і я їй потурала. Моя найкраща подруга з тих, хто з «Їж, молись, кохай», хто просто розквітає в подорожах. Вона вважає їх бадьорими й цілющими. Я ж … ні. Я люблю свої звички, люблю передбачуваність. А ще в мене трохи залежні стосунки з Нью-Йорком. Мені подобається, що до більшості потрібних місць можна дійти пішки. Квінз мене прикриває. У ньому є все, що мені потрібно, і тисячі речей, про потребу в яких я навіть не здогадуюся, і це … заспокоює, мабуть. Моє місто надійніше за будь-кого з тих, кого я знала в дорослому житті, окрім Медді.

Я *знала*, що це погана ідея. Мій інстинкт «бий або тікай» вмикається і вибирає «тікай». Тільки … не такий спосіб, який передбачає авіакомпанію.

Мені треба вийти з цього літака.

Тепер усі сидять. Стюардеса починає стандартну передпольотну демонстрацію правил безпеки. У мене спітніла спина, і я відчуваю кожне крихітне м'яке волокно свого кашемірового светра, що липне до шкіри, як пташине пір'я, влипле в мед.

Мені треба вийти з цього літака.

Коли я скидаю паски й повертаюся боком, я думаю, що розсідайло зрозуміє натяк: я хочу вийти. Але він навіть не ворушиться. Він узагалі на мене не дивиться, поки я двічі не прокашлююся. Нарешті він пересуває ноги, і мені вдається вибратися в прохід. Я тягнуся до багажної полиці по свою ручну поклажу, коли стюардеса в хвості салону каже: — Жіночко, сядьте, будь ласка. Ми готуємося до...

По-перше, «жіночко» це до моєї мами. Мені лише двадцять сім.

По-друге? Я *таки* вийду з цього літака.

Із винуватим поглядом через плече я кажу: — Вибачте. Мені треба вийти.

Коли я повертаюся, щоб дотягнутися до своєї ручної поклажі, в проході стоїть чоловік і перегороджує дорогу. На ньому пальто з м'якого, як масло, твіду до середини литок, скроєне точно по ширині його плечей і довгій стрункій лінії тіла. Я живу в Нью-Йорку з вісімнадцяти років. Я впізнаю розкіш, коли її бачу. Його профіль красивий: гостра лінія щелепи, надута нижня губа, високий перенісок із ледь помітною горбинкою. І все це завершує хвиля золотисто-русявого волосся. Таке враження, що його створили з навмисною художньою симетрією, а не випадковим кидком біологічних кісточок.

Він відчиняє багажну полицю поруч із моєю, і він такий високий, що мусить відхилитися назад, аби кришка не вдарила його по підборіддю. Я ловлю свіжий бергамотовий запах його

парфумів і на мить дивуюся, як чудово від нього пахне. Це коштує мені дорогоцінних секунд.

Тепер він стягнув донизу дві сумки і поставив їх на підлогу між нами, перекроюючи простір так, щоб улізла його власна.

Тихо кажу: — Перепрошую, — але він не реагує.

Коли я намагаюся протиснутися повз нього, він нахиляється, щоб підняти і закинути одну із сумок назад у відсік. Він мало не зносить мені голову.

— Жіночко... — каже стюардеса за моєю спиною, швидко наближаючись.

— Перепрошую, — кажу я трохи голосніше. — Я намагаюся вийти.

Нарешті він мене помічає. Нахиляє голову набік, щоб вийняти навушник. — Пробачте, ви щось сказали? — Його голос це оксамитовий баритон, майже бас. Густий і багатий, як іриска. І однозначно не американський.

Я в літаку, що летить до Лондона. Мені не варто дивуватися, що в цього чарівного чоловіка англійський акцент, але я зараз достатньо несамовита, щоб цілий цей комплект запалив моє серце, як багаття в пташиній клітці. У мене паморочиться в голові.

— Бортпровідники, переведіть двері в положення автоматичного відкриття і виконайте перехресну перевірку, — бурмоче капітан по гучномовцю.

— Жіночко, вам справді треба сісти, — каже стюардеса за моєю спиною. Вона має нахабство винувато всміхнутися чоловікові в проході через моє плече.

Я не виходжу з цього літака. Я справді їду до Лондона сама.

Коли я повертаюся на своє місце, розсідайло відмовляється вставати, тож мені доводиться протискатися повз нього, на мить опинившись верхи на його стегні з дупою в нього перед

носом. Я хапаюся за спинку сидіння переді мною, щоб не впасти йому на коліна, і мої пальці вчіплюються в щось слизьке й холодне, і мені не треба дивитися, щоб знати: це маленький подарунок від шмаркатого малюка попереду. Студент із Достоєвським спер лікоть на наш спільний підлокітник, тож я мушу сидіти в постійному напруженні, яким пишалася б моя колишня інструкторка з пілатесу.

Стримуючи сльози, я бачу, як чоловік у твідовому пальті обертається і винувато дивиться на мене. Стюардеса веде його до першого класу. Ну звісно.

Це уривок. Повна книга у форматах EPUB і PDF:
otherwords.site/uk/books/twelve-dates-of-christmas/